

mod, at der blev sparet 455,000 Kr. paa den angivne Konto. Det næste Aar faldt Udgifterne til 263,000 Kr., og i Aar er der bevilget 185,000 Kr. Det er dette, at det høje Ting saa stærkt beskærer Udgifter, som vi andre anse for nødvendige, der er saa sørgeligt for os at se paa, og det staaer jo lidt i Strid med, hvad det høje Folketing tidligere har gjort. Vi erkende jo, at det høje Folketing og den høje Rigsdag hidtil have været villige til at bevilge Vaaben, naar det er blevet erkendt, at vi skulde have forbedrede Vaaben. Vi have faaet Geværer i 1867 og i 1889, og vi have jo faaet indført det røgfri Krudt. I den Retning har altsaa Rigsdagen givet, hvad der fra Regeringens Side er ønsket, men nu stopper man pludselig op. Den Udvikling, som foregaar overalt i Verden, følge vi ikke med.

Den højtærede Krigsminister har anført her ved første Behandling af Finansloven, at hans Stilling til Bevillingen paa Finansloven maatte være noget afhængig af, hvorledes man vilde stille sig til andre Forslag, den højtærede Minister har fremsat. Hvorledes er det nu i den Henseende? Den højtærede Minister har forelagt Forslag om, at der maatte blive bevilget ham 200,000 Kr. til Forsøg med nyt Artillerimateriel. Ganske vist er det sagt, at det Materiel, vi have, er godt og vedblivende kan anvendes, men der kommer en Tid, hvor det er forældet — det er det næsten allerede nu — og der kommer en Tid, hvor det er ubrugeligt. Jeg tror, at den høje Rigsdag tager et saa stort Ansvar paa sig, at den burde betænke sig to Gange, inden den nægter Ministeren saadanne nødvendige Ting. Vi se ogsaa, hvorledes det gaar andre Steder. Jeg taler ikke om Stormagterne, thi de have andre Interesser, end vi andre have, men hvorledes gaar det i Norge og Sverige? De have der i de senere Aar bevilget betydelige Midler, ikke alene til Vaaben, men ogsaa til Befæstninger, ikke alene til Materiel, men ogsaa til Personellets Uddannelse. Og særlig i Norge er det jo dog det store Folketingsflertals gode Venner, der regere; der har man Øje for, at der bør gøres noget for Fædrelandets Forsvar. Vi kunne jo ogsaa af Krigen i

Afrika se, hvilken Betydning det har for en lille Stat, at den i Forvejen har forberedt sig paa, hvad der kan komme. Havde Republikkerne dernede ikke i Tide skaffet sig det nyeste Materiel, havde de ganske vist ikke i 5 Maaneder kunnet holde Stand mod en Stormagt. Vor Mening er jo slet ikke at være aggressiv til nogen Side, vor Mening er slet ikke, at vi ville træde militaristisk op i Verden. Vor Mening er kun, at vi ville have Lov til at leve vort eget Liv, og derfor er det, jeg siger, at det er Synd af Rigsdagen, naar den vil nægte Repræsentanterne for Hær og Flaade de Midler, som ere nødvendige, naar vi en Gang — det ske sent eller aldrig — skulle værne vort gamle Fædreland. Jeg mener, det er en blodig Uret, en blodig Uret i den Betydning, at det bliver betalt med de Herreres Sønners Blod, naar de ikke i Tide ville give de Midler, der forlanges.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil blot tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af det, der blev sagt af det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen). Jeg skal imidlertid indskrænke mig til det, han omtalte med Hensyn til Nedsættelsen af Vedligeholdelseskontoen. Det blev for Resten fremstillet overordentlig klart her ved 1ste Behandling, af den højtærede Konsejlspræsident, men jeg vil dog komme lidt tilbage til det. Det ærede kongevalgte Medlem sagde, at ved et ulykkeligt Initiativ fra Marineministerens Side, hvortil han vist var bleven overtalt, vare disse Nedsættelser komne frem. Hvad enten det nu er ulykkeligt eller ikke, er jeg ikke bleven overtalt til det. Det er i flere Aar blevet stillet frem for mig som den eneste Maade, hvorpaa der kunde opnaas en Forøgelse af Personellet, at det ikke maatte koste mere. Nu er det dog klart, at man ikke kan faa et forstørret og lige saa godt Personel for de samme Penge, som det mindre har kostet. Jeg anser det nu for den allerstørste Nødvendighed, for noget, der maatte gøres selv med de smerteligste Ofre, at faa Personellet forøget, thi det kan ikke nytte det ringeste, om man har en Flaade saa dejligt, saa dejligt vedligeholdt, naar den